

A man is shown from the back, wearing a white long-sleeved shirt and a dark vest. He is holding a dark, rectangular object, possibly a folder or a bag, behind his back with both hands. The lighting is dramatic, highlighting the contours of his shirt and vest against a dark background.

BLAUWE BONEN

Terrence Lauerhohn

Inkijkexemplaar

Terrence Lauerhohn

**BLAUWE
BONEN**

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2019
Copyright © Terrence Lauerhohn

Omslag Probeeld Ton de Koning | Ambilicious Studio
Foto omslag Probeeld Ton de Koning
Binnenwerk Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2019 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-81-8 | NUR 332
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BLAUWE BONEN

*Daer gy in 't geraes en gedonder van 't geschut moet staen,
dat u de blauwe bonen om de ooren vliegen.*

Uit de 'Colloquia' van Desiderius Erasmus

1

PROLOOG

Niets houd ik geheim voor de stemmen die mijn psyche lezen, ontleden, en beoordelen.

‘Ik ben een moordenaar. Een vakkundige, en in de wereld waar ik thuis ben gaat mond-tot-mond reclame sneller dan in de wereld bovengronds. Wanneer ik een job aanneem dan voer ik hem ook uit,’ vertel ik de andere persoon in deze ver van God en voorbijgangers gelegen kelder.

‘Faalpercentage: nul komma nul procent,’ vervolg ik even kalm. ‘Ik ben uitermate werkwilleg, desgewenst flexibel als het om mijn werktijden gaat.’

Ik kijk hem strakker aan. ‘Elk contract wordt in hoofdletters opgesteld, beste kerel. Geen kleine letters. Mijn klantenkring is omvangrijk. Elk contract is dik belegd brood op de plank.’

De man onder het matig verlichtende peertje is eigenlijk nog een knul, zo eentje met een apenbaardje ónder zijn kin. Hij draagt een groen-wit geruit flanellen overhemd en een gloednieuwe, versleten spijkerbroek met daaronder legerboots. Zijn haardos is gemillimeterd.

Zijn bruine ogen tranen. Hij zweet peentjes, slikt veel en zenuwachtig, en hij tilt zijn samengebonden handen naar mij op. Biddende handen. Hij weet het, zijn stem zal de andere in mij spoedig gezelschap houden. De knul heeft het recht te weten wie zijn ondergang inluidt.

Ik lach hem toe. Een glimlach waarin ik twijfel over mijn toekomstige misdaad leg. Mijn pistool met geluidsdemper laat ik ietwat afwijken. De loop laat ik zelfs een paar centimeter zakken.

Ik geniet. Ik geniet van zijn opluchting. Passie, volgens Van Dale

is het onder meer het lijden van Jezus Christus. Bij mijn passie – lees de andere betekenis, hartstochtelijke liefhebberij – is lijden evenzo onafwendbaar. Echter, noch voor de zoon van God, noch voor mij, gaat dat lijden op.

Geduldig gun ik de jongeman aan mijn voeten tijd voor inzicht, dat hij is overgeleverd aan mijn erbarmen. Waarna ik met een uitzonderlijk brede grijns het uiteinde van de loop tergend langzaam tegen zijn linkerslaap zal zetten. Hij moet vervuld door wroeging doodgaan, en doordrongen van de wetenschap dat zijn leven nu eindigt.

Hij is de pubertijd amper voorbij, ik nader een pensioengerechtigde leeftijd. Ik maak geen fouten. Daarom leef ik nog. Hij heeft één fout begaan, één heel verkeerde. Dus hij sterft jong.

Met mijn vrije hand dep ik het zweet van zijn voorhoofd.

‘Ik, ik heb spijt. Vertel mijnheer Stolten dat ik het goed wil maken.’ Hij wurmt de woorden uit zijn door angst dichtgeknepen strot, wat een schril stemmetje veroorzaakt.

‘Wat wil je zijn dochter vertellen? Ik doe dit om haar te wreken.’

‘Ik wilde ... ik wilde het niet. Ik hou van haar.’ Een traan biggelt over een wang.

‘Denk jij echt dat je het met een liefdesverklaring en een sorry goed kan maken? Ze ziet er verschrikkelijk uit. Het is maar de vraag of haar gezicht ooit volledig zal herstellen.’

‘Ik wil blijven leven.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik heb je zojuist verteld dat ik mijn contractuele verplichtingen altijd tot in de puntjes uitvoer. Haar vader wil dat ik jouw afgesneden hoofd voor middernacht in mijn handen heb.’ Ik laat hem mijn Rolex zien. De kleine wijzer nadert de twaalf, de grote verbergt de negen. ‘Vijf voor twaalf. Voor jou. Om je hoofd van je romp te scheiden heb ik ongeveer tien minuten nodig.’

Hij bevuilt zichzelf, ter hoogte van zijn kruis.

‘Goh, kerel. Prijs jezelf fortuinlijk. Je moest eens weten hoeveel geluk je hebt. Mij is nadrukkelijk gevraagd mezelf in te nemen en de lichamelijke kwellingen te beperken tot de hoogstnoodzakelijke.’

Een tel later, na de zachte plof, zakt zijn lichaam neer. Ik kijk toe hoe een restje leven wijkt. De jongeman stuiptrekt, bevuilt zichzelf met meer dan pis alleen.

Het lijk ligt in het bloed, dat hoofdzakelijk uit het gat in de

rechterslaap stroomt. Slechts een druppel uit zijn linkerslaap. Ik stap twee flinke passen achteruit, zodat de rode smerigheid niet op de zolen van mijn chique effenzwarte Jan Jansens met veters in dezelfde kleur terecht komt en ik ver genoeg van de stank van zijn stront sta. Altijd. Altijd schijnt er meer bloed te vloeien dan waarop ik heb gerekend.

Kalm omhul ik de schoenen met overschoenen en trek ik een beschermend pak van plastic aan. Net zo bedaard pak ik de zaag.

*

Ik loop naar de deur. Overschoenen, pak, handen en hoofd in een zak in mijn knuist. Job volbracht, einde lol. Van moorden kun je alleen vooraf en gedurende de daad genieten. Een lijk is afstandelijk. Een ding dat niet op psychische of lichamelijke martelingen reageert. Dat slechts mijn bankrekening aanvult en voor de rest vergeten mag worden.

**

1:1

Mijn hoofd rust op een vreemd kussen, gehuurd met mijn bloedgeld. Ik staar naar het plafond. Voor een tweede nacht bekijk ik de vlekken die dat bevulen, maar deze natuurlijke Rorschachplaatjes vertellen me niks nieuws over mezelf. Diep en lang slapen weiger ik, al sinds mijn puberteit. Meestal houdt het baramen van moorden mij wakker. Vanavond heb ik echter last van een onderbuikgevoel. Alsof er iets staat te gebeuren dat mijn manier van leven aangaat. Het is een kriebel, een onbeschrijflijke emotie die een lichte nervositeit opwekt. Geen angst. Bang voor een verandering die mij armer maakt ben ik niet. Comfort is mij hoogstens een bespottend zuchtje waard. Mijn bestaan is spartaans. Opzettelijk. De enige luwte die ik in mijn afwezige behoefte aan luxe toelaat is mijn kleding, want die krikt mijn zelfwaarde op. Mijn adressen zijn postbusnummers en hotels voor één of twee nachten. Af en toe met betaald gezelschap, wanneer de zin om mijn kille lijf en innerlijk aan een vrouwenlichaam te warmen zich te sterk opdringt.

Ik vloek, mijn geheugen heeft de gewoonte herinneringen aan wat ik moet en wil missen, te misbruiken, ze onvermurwbaar naar ongewenste paden af te laten dwalen. Herinneringen zijn de bondgenoten van dromen. Terugblikken opent oude wonden, en dromen dat wensen uitkomen is zinloos... zelfkastijding.

Ditmaal gidst het onderbuikgevoel mijn geestelijke souvenirs naar mijn bewustzijn, begeleid door de reden van mijn soberheid. Naar de meest deplorabel bestraatte paden van mijn verleden. Mijn voorkeur voor hoeren heeft een begrijpelijke oorzaak. Oprechte genegenheid, liefde. Ze zijn niet voor mij weggelegd. Waren ze nooit. Ouderliefde? Hij – de appel valt nooit ver van de boom – en zij en hun opvoeding hebben bijgedragen aan mijn huidige karakter.

Slechts één herinnering uit mijn jeugd verblijdt me. Het genot dat hun geil mij bracht. Dat bood troost, dat hield en houdt me op de been. Hun hel liet ik in deze wereld ontvlammen, terwijl ik toekeek tot de laatste brandende dakspant verkoold aan de zwaartekracht gehoorzaamde. De afwezigheid van spijt en het samengaande genot zetten me aan het denken. Ik zorgde ervoor dat ik op de vermistenlijst van de politie terecht kwam en dook een jaar diep onder. Na dat jaar werd ik een vroegbloeiër. Mijn eerste betaalde moord pleegde ik op mijn achttiende.

De eenzaamheid, waar het moorden en mijn ouders mij mee hebben opgezadeld? Tijdens de eerste jaren van mijn loopbaan beschouwde ik het als een minpunt. Nu waardeer ik alleen zijn vaker dan dat ik het verafschuw.

En mijn weerzin voor een diepe nachtrust? Het feit dat ik graag moord is daar niet de oorzaak van. Ik vind mezelf geen onmens en niemand mag mij zo definiëren. Een monster? Ik? Mensen als ik zijn uiterst zeldzaam, ze horen gekoesterd te worden. Ik ben een bevrediger van behoeftes. Van stille, verzwegen, onuitsprekelijke wensen.

Er zullen altijd mensen zijn die een ander dood willen zien. Moet ik dan stoppen, een ander opzadelen met mijn soort van bestaan? Iemand met een geweten? Dat vind ik een laffe daad.

Het peertje boven mijn hoofd flikkert. Alsof het twijfelt tussen mij verlichten en afkeuren. Wil het soms een gepaste duisternis rond een duistere ziel aanbrenge?

Dat belachelijke idee verstoort toch mijn nachtrust weer. Geen

enkel licht heeft het recht mij zijn schijnsel te onthouden. Ik ben geen tegennatuurlijk monster dat enkel aan de onhoudbare drift beantwoordt om het bloed van onschuldigen te laten vloeien. Als ik bij iemand aanklop is het altijd iemand anders die wil dat ik aanklop. Een gerechtvaardigde engel der wrake ben ik echter net zo min als een psychopaat. Ik ben eenvoudigweg de dood, een uiterst menselijke gedaante ervan, en sterven is een onlosmakelijk onderdeel van het leven, benodigd om het te vervolmaken. De gerede kans op een onverwachte dood, zoals ik ben, motiveert zelfs de haast om een mensenleven waardevol te maken.

Na deze stelling lukt het mij eindelijk mijn geest voldoende van standje onrust naar heerlijk blanco te verschuiven. Het peertje kiest voor aanhoudend aarzelen, ik trek aan het koord en kies zelf voor de duisternis. Voor een korte slaap.

*

Koud water verfrist meer dan alleen mijn geest, maar verscherpt ook mijn pokdalige spiegelbeeld. Scheren doe ik uit gewoonte. Niks werkt voordelig voor mijn geradbraakte gezicht.

Net als alle ochtenden trek ik ook nu enigszins ongeduldig mijn kleren aan. Mijn schoenen, mijn pak – altijd zwart en soms driedelig – met onder het colbert het smetteloze witte overhemd en zwartzijden stropdas. Ze veranderen de man, maken er iemand van die ontzag inboezemt. Het ontzag past mij, en het maakt veel van mijn lelijkheid goed.

Mijn ontbijt is hete koffie, de smaak van brood en beleg zijn uit mijn geheugen weggeëbd.

Een derde rinkel van mijn mobiel luidt het begin van een werkdag in. Stolten kent als enige dit nummer.

Ik neem het gesprek aan.

Slechts een kuch.

‘Met Jansen,’ zeg ik. Het blijft stil aan de andere kant.

‘Met Jansen,’ herhaal ik een tikje ongeduldig. Heel bewust ontwijk ik de bijnaam die ik aan mijn kledingstijl en mijn fluwelen stem te danken heb. Helaas is de onderwereld dol op clichés zoals bijnamen. Een belediging, ik ben allesbehalve een cliché. Ik hou geeneens van zangers als Dean Martin en Frank Sinatra.

‘Met De Crooner?’

Hopeloos. 'Ja.'

Een zucht klinkt, en een schamper lachje dat mij alarmeert.

'Zijn lijk is gevonden.'

Wat zou dat, wil ik reageren. Het is een lijk zonder gezicht, tanden en handen, zonder een van mijn kogels.

De beller is me voor: 'En een enkele haar, niet van hem.' Hij verbreekt de verbinding.

Ik smijt de mobiel tegen de dichtstbijzijnde muur aan diggelen. Ongeloof veroorzaakt een storm in mijn geest. Maar het slechte weer daar is onterecht, er is een haar gevonden. Mijn opdrachtgever heeft zijn contacten bij de lange arm der wet. Zij houden hem keurig van alles op de hoogte.

Of de gevonden haar werkelijk van mij is, is onbelangrijk. Falen kan ook zonder fouten te maken en aan pech te wijten zijn. Ik heb gefaald, pech. Een haar is een spoor dat naar mij zou kunnen leiden. En losse eindjes, zoals ik, worden rücksichtslos weggewerkt. Ik ben een virus in een onderwereld waar alleen paardenmiddelen genezend werken, waarin zachte heelmeeesters geen carrière maken. Stolten waarschuwde mij geenszins uit respect voor mij of omdat hij een man van eer is. Hij heeft liever dat ik me voor de smerissen verberg. Zodat hij me kan laten ombrengen voordat zij me vinden en ondervragen. Lui als ik zijn zeldzaam, niet absent in deze wereld. Een van mijn beruchte collega's krijgt een opdracht. Ik ben de opdracht. Huurmoordenaars die mij aandurven zijn mij echter onbekend. Het kan iedereen uit de massa zijn. En hij, zij, minstens net zo wreed als ik, zal evenveel van zijn of haar werk willen genieten als ik doe. Ik zal uitermate gruwelijk lijden als ik te grazen word genomen. Onderduiken is een nutteloze actie, nieuwe contracten aangaan zal ik helaas moeten laten. De klaagzangen en smeekbedes van mijn gebruikelijke slachtoffers zal ik missen. Wel hoop ik heel snel één volgende moord te kunnen plegen. Een waarbij genieten op de tweede plaats komt en zelfbehoud op de eerste.

*